

Sygn. akt III AUa 643/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Romana Mrotek
Sędziowie:	SSA Jolanta Hawryszko (spr.) SSO del. Andrzej Stasiuk
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2016 r. w Szczecinie

sprawy M. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o przywrócenie renty

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 17 czerwca 2015 r. sygn. akt VI U 813/14

1. oddala apelację,
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział wG. na rzecz M. R. kwotę 303,87 zł (trzysta trzy złote i osiemdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

SSO del. Andrzej Stasiuk SSA Romana Mrotek SSA Jolanta Hawryszko

Sygn. akt III AUa 643/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. decyzją z 11.08.2014 roku odmówił ubezpieczonej M. R. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołanie od decyzji wniosła ubezpieczona, która domagała się przyznania wnioskowanego świadczenia. Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 17.06.2015 r. zmienił decyzję i przywrócił M. R. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1.07.2014 do 30.06.2015.

Sąd okręgowy ustalił, że M. R., ur. (...), z wykształcenia jest administratywistą. Pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy do czerwca 2014 roku. U ubezpieczonej rozpoznano zespół hipomaniakalny CHAD, który powoduje nadal niezdolność do pracy na okres roku. Badaniem psychiatrycznym stwierdzono u ubezpieczonej chorobę afektywną dwubiegunową w fazie nawrotów, objawów o charakterze hipomanii. Podczas badania psychiatrycznego zdradzała drażliwość, podwyższony nastrój, wielomówność, skracanie dystansu. Obecny epizod hipomanii występuje od 2014 roku, w maju nastąpiła łagodna depresja. Mimo skojarzonego leczenia objawy hipomanii utrzymują się. Nawrót choroby afektywnej powoduje częściową niezdolność do pracy okresowo na rok po czerwcu 2014. Sąd pierwszej instancji ustalił, że podczas badania 24 czerwca ubezpieczona była w trakcie remisji objawowej, która była niestabilna, gdyż nastąpił nawrót epizodu hipomanii

Sąd okręgowy rozstrzygnął sprawę w oparciu o art. 102 ust. 1, art. 12 i art. 13 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z 17.12.1998 r. (Dz. U. 2009 r., nr 153 poz. 1227). W oparciu o miarodajny dowód z opinii biegły, z uwagi na przebieg zaburzeń psychicznych sąd okręgowy uznał, że stwierdzona remisja objawowa w czasie badania przez lekarza orzecznika ZUS była niestabilna i w związku z tym nie nastąpiła taka poprawa zdrowia, która spowodowałaby odzyskanie zdolności do pracy. Wniosek organu rentowego o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazania mu sprawy do ponownego rozpoznania, sąd pierwszej instancji uznał za niezasadny ponieważ rozpoznanie i analiza przebiegu choroby afektywnej dwubiegunowej u ubezpieczonej miały już wcześniej miejsce i różne fazy schorzenia powinny być przez pracowników ZUS rozpoznane.

Apelację od wyroku złożył organ rentowy zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na uznaniu, że stwierdzony przez biegłą z zakresu psychiatrii w badaniu z dnia 28.11.2014 r. nawrót choroby u ubezpieczonej nie stanowi nowej okoliczności w sprawie dotyczącej stanu zdrowia, co skutkowało oddaleniem wniosku organu rentowego o przekazanie sprawy do ponownej oceny orzeczniczej ZUS na zasadzie art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. apelujący zarzucił także naruszenie art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. wskutek jego niezastosowania, przez przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą przesłanki określone w tym przepisie. Organ rentowy domagał się uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie zmiany wyroku i oddalenie odwołania.

Sąd apelacyjny rozważył sprawę i uznał, że apelacja była niezasadna.

Ponowna analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w kontekście zarzutów apelacji prowadziła do wniosku, że zaskarżony wyrok był prawidłowy. Sąd apelacyjny podzielił i przyjął za własne ustalenia sądu I instancji, jak również zaaprobował ocenę prawną. Mając na względzie zarzuty apelacji, należy podkreślić, że organ rentowy nie kwestionując ustaleń sądu pierwszej instancji w przedmiocie stanu zdrowia ubezpieczonej usiłował wykazać, że stwierdzony przez biegłą psychiatrę, nawrót choroby stanowił nową okoliczność w rozumieniu art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. Wbrew jednak twierdzeniom organu rentowego nie można było uznać, że w sprawie zaistniała nowa okoliczność w rozumieniu art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. Organ rentowy, już na etapie postępowania rentowego dysponował wszelkimi danymi niezbędnymi do prawidłowego ustalenia stanu klinicznego ubezpieczonej i wydania odpowiedniej decyzji. Nowa okoliczność w rozumieniu art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. to tego rodzaju zdarzenia prawne, które choć powstałe po wniesieniu odwołania, mają znaczenie dla oceny stanu zdrowia do dnia decyzji, ale już nie na przyszłość. Jako przykłady wskazuje się schorzenia istniejące przed wydaniem decyzji, lecz wykazane przez ubezpieczonego dopiero po wniesieniu odwołania do sądu, albo ujawnione na podstawie badań lekarskich w trakcie postępowania sądowego i których nie oceniał ani lekarz orzecznik, ani komisja lekarska organu rentowego. Sąd apelacyjny podzielił stanowisko sądu okręgowego, że stwierdzony nawrót choroby afektywnej dwubiegunowej (która była podstawą poprzednio przyznanej renty z tytułu niezdolności do pracy), nie stanowił nowej okoliczności w rozumieniu art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. W istocie schorzenia to było przedmiotem oceny orzeczniczej organu rentowego, a tym samym nie mogło być uznane za nowe schorzenie. Nie stanowiło też pogorszenie stanu zdrowia po dniu wydania spornej decyzji, zważywszy na wnioski opinii biegłych. W szczególności należy zauważyć, że biegła jednoznacznie stwierdziła częściową niezdolność do pracy M. R. od daty złożenia wniosku i podkreśliła, że remisja była niestabilna, co też biorąc pod uwagę specyfikę choroby afektywnej dwubiegunowej, powinno być zostać szczególnie dokładnie zbadane już na etapie postępowania przed

organem rentowym. Choroba afektywna dwubiegunowa, będąca chorobą nieuleczalną, stanowi bowiem schorzenie o zmiennym przebiegu wyrażającym się w występowaniu epizodów depresji, hipomanii lub mieszanych, pomiędzy którymi zwykle występują okresy remisji. Z tych też przyczyn trafnie sąd pierwszej instancji uznał, że nowa okoliczność wskazywana przez apelującego, to w rzeczywistości tożsama jednostka chorobowa, w ramach której może dochodzić do polepszenia, czy też pogorszenia stanu zdrowia.

Sąd apelacyjny uznał za niedopuszczalne wnioski ubezpieczonej o ustalenie odpowiedzialności organu rentowego, złożone w odpowiedzi na apelację. Należy podkreślić, że apelację wywiódł organ rentowy, zaś ubezpieczona wniosowała o uzupełnienie wyroku.

Mając na uwadze przedstawioną argumentację sąd apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację organu rentowego. O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 i art. 108 § 1 k.p.c. Wysokość kosztów ustalono w oparciu o § 2 ust. 1. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Sąd apelacyjny uznał, że w sprawie nakład pracy pełnomocnika nie był znaczny zatem zastosował stawkę minimalną; nadto zasądził zwrot kosztów dojazdu pełnomocnika.

SSA Jolanta Hawryszko SSA Romana Mrotek SSO del. Andrzej Stasiuk